

Հովհաննես Թումանյան

Սոխակի վիշտը

Մի օր տեսավ օտար թրռչուն՝
Սոխակ կուլար կուց-կուց արուն,
Ինչո՞ւ, ասավ, սոխա՛կ սիրուն,
Ինչո՞ւ կուլաս կուց-կուց արուն.

Ինչո՞ւ, մինչ ե՞րբ դու երերուն
Տրխտր կուլաս չոր թրփերուն,
Աշխարհ ամեն վառ քո սիրուն,
Էդ ճրովոան քո երգերուն,
Հապա ինչո՞ւ դու օրն ի բուն,

Էս լուս ու մութ առավոտուն,
Էս շատ անուշ գով հովերուն
Ախ ու վախով կուլաս արուն:
Ի՞նչ կրխոսես, օտար թրռչուն,
Խենթ ու խելատ դու ցրնորուն.

Ձմե՛ռ նստեց մեր սարերուն,
Կրտրեց ջրիկ աղբյուրներուն,
Կրտրեց հոտիկ ծաղիկներուն,
Կրտրեց ձենիկ իմ ձագերուն,
Ի՞նչպես չըլամ կուց-կուց արուն:

Էլի ասավ օտար թրոշուն.
Հերիք դու լաս, սոխա՛կ սիրուն,
Հերիք դու լաս կուց-կուց արուն,
Էլի կուգա քեզ նոր գարուն,
Արև ծագե էս վայրերուն,

Հալին ձյուներ մեր սարերուն,
Բացվին ջրեր աղբյուրներուն,
Ու շուրջ առած քո ձագերուն
Բարև կուտաս ծաղիկներուն:

1910
